

LIŠKA

Obloha byla tmavá jako temnota sama, a navíc bez žádných mraků, které by nádheru hvězd zakrývaly. Dorůstající měsíc zářil jasně jako lucerna, a poskytoval poutníkům světlo na jejich cestách. Les nedaleko vesnice Arstone této chladné noci vypadal opravdu klidně. Vysoké tmavé jehličnany se trochu kývaly ve vánku, a listí mohutných, zelených dubů jen šumělo.

V tuto chvíli bylo však zakázáno do tohoto lesa vstupovat, jelikož bylo známo, že se v něm zdržují rebelující elfové. Ale oni by sem lidé asi stejně v noci nechodili, jelikož o tomto lese v okolí panovalo několik vcelku pěkných historek. Kdo by nevěděl, že tu za války mezi lidmi a nelidmi proběhla snad na největší jatka celého století, při kterých byly zavražděny jak stovky elfů, tak i stovky lidí? To si pak každý pomyslí, že v tom lese musí strašit. Perfektní historka pro ty, kteří toho chtějí využít a přes noc v něm lovit zvěř, pašovat zakázané zboží či se tam pouze ukrýt, samozřejmě, ale tato historka se stávala pro místní již natolik děsivou, že už byla téměř i pokládána za pravdivou. Možná, že i je pravdivá.

V tomto okamžiku byl však všude klid. Byla tichá, panenská noc, temná jak temnota sama, ničím nerušená.

A zničehonic zašustělo listí popadané na zemi. Přerušilo tak to nekonečné ticho, panující v tomto zapadlém lese, přerušilo ten klid a pohodu.

Pod korunami vysokých, jehličnatých stromů, se listím brodila mladá, ne zrovna vysoká dívka. Její vlasy byly zrzavé jako liška sama, a její nepřírozně světle zelené oči v té tmě svítily téměř stejně jasně jako měsíc. Přesto se ale netvářila tak vyděšeně, jak by kdekdo od mladé dívky pachtící se nočním lesem čekal. Tvářila se odhodlaně a ostražitě. Přes rameno jí visela nemalá, vcelku otrhaná taška, která byla naplněná téměř až k prasknutí. Jinak ona dívka vypadala vcelku normálně, až na to, že na sobě měla dlouhý, vytaháný kabát, který byl na její malou postavu opravdu velký, takže rukávy měla ohrnuté a konec kabátu jakbysmet.

Přesto v její tváři ale nebyl vidět strach, a s tím se dál plahočila nočním lesem. Kde kdo by si pomyslel, proč dělá takový hluk, proč není aspoň trochu potichu, ale někdo další by si také mohl pomyslet, že to je její úmysl.

V tu chvíli vítr trochu zesílil. Jehličnaté stromy se ohnuly více než předtím a listnaté zašuměly ještě hlasitěji. Listí popadané na zemi se rozletělo všude kolem. Kaitlyn si pouze přitáhla límec kabátu více do obličeje a s pohledem sklopeným dolů pokračovala dál.

V tu chvíli už si jí všimli.

Kaitlyn začala zpomalovat, jelikož věděla, že se již blíží na smlouvané místo. Přesto jí ale mátklo, že tu ještě nejsou. Vždycky byli dokonale přesní, vždy tu už na ni čekali. Kde jsou teď?

Pokusila se porozhlédnout, vítr jí ale při natočení hlavy rozevlál vlasy do všech stran. Rychle se tedy otočila zpátky a opět sklopila hlavu k zemi. Cítila, jak se jí po celém těle rozlévá chlad a následně pocítila i nabíhající husí kůže. Tašku stiskla ještě pevněji a pomalými krůčky se jala pokračovat vpřed. „Kallian.“ Hlas za jejími zády jí natolik vyděsil, že ztuhla na místě. To ovšem jenom na vteřinu. V té další už držela v ruce dýku a rozmáchla se za sebe, netrefila ale nic jiného než vzduch. Elf, který jí tak vyděsil, uskočil o krůček dál a ona ho tím pádem minula.

„Nemusíme být hned tak nepřátelští, nebo ano?“ ušklíbl se. Kaitlyn se rychle otočila, stále držící dýku. Ten, kdo jí tak vyděsil, byl jeden z těch, se kterými se měla setkat.

Elf. Rebelující elf. Neboli také jeden ze Sokolů.

Daiwn.

Kaitlyn na něj chvíli se zadržným dechem vyděšeně zírala, pak ale pomalu vydechla a dýku si zastrčila zpět za opasek. Až teď cítila, jak se celá roztrásla a jak se jí do očí pomalu derou slzy. A to nebylo zimou ani štípavým větrem.

„Opravdu jsem byl tak děsivý, Kallian?“ zeptal se jí Daiwn, který si zřejmě chtěl užít ještě více té nechutné legrace. To mu ale ona nechtěla dovolit.

„Jestli ještě jednou něco takového uděláš, tentokrát se tou dýkou trefím,“ odsekla a tašku shodila z ramene na zem. Daiwn jenom pokrčil rameny, to už se ale za ním začaly objevovat další siluety. Siluety dalších elfů, kteří se v těchto lesích schovávali před lidmi.

Ta rasová válka vzala nelidem mnohem víc než jen životy nevinných. Vzala elfům a trpaslíkům svobodu, kterou kdysi měli, vzala jim právo na neomezovaný život, vzala jim právo na to žít jako lidé. Teď museli žít jako zvířata v jejich područí, přičemž jejich znásilňování a svévolné unášení už mezi šlechtici dokonce přestávalo být trestné, a ti, kteří se rozhodli žít jinak a utekli, se stali psanci, zločinci, nepřáteli koruny. A to ani nemuseli být rebeli, jako byli tito elfové. Mohli to být obyčejní nelidé, kteří prostě chtěli žít svobodně.

Kaitlyn, ačkoli byla člověk, soucítila s nelidmi více, než by měla. Všichni kolem ní elfy a trpaslíky nenáviděli, brali je jako podřadnou formu života, ale ona to nedokázala. Už to bylo několik měsíců, co se s rebelujícími elfy v tomto lese poprvé potkala a co jim začala donášet jídlo, obvazy, a co začala jejich zranění léčit. Ano, byli to sice ti rebelující elfové, ti, kteří opravdu *byli* nepřátelé koruny, ale ona měla ten pocit, že bojují za správnou věc. Řekla jim své pravé jméno, ale oni jí tak nazývali jenom chvíli, a to podivně neochotně. A tak se pro ni hned nějak samo od sebe ujalo elfské jméno Kallian. Ze začátku si myslela, že je to prostě jenom zkomolenina Kaitlyn, ale později se od Daiwna dozvěděla, že to ve Starém jazyce znamená „liška“.

Ale proč ne. Její vlasy byly zrzavé jako její kožich, a její otec samotný jí často nazýval „liškou podšitou“.

„*Quore madethedas*,“ pozdravila přicházející elfy ve Starém jazyce, jak jí to naučil Daiwn. Všichni elfové konečně vylezli ze stínů a odhalili jí své tváře. Bylo jich tam dohromady asi deset – a všichni u sebe měli luky a toulec se šípy. Byli to lovci, ti, kteří v případě nutnosti bojovali, ti, kteří normálně získávali obživu.

„Máš, co potřebujeme?“ zeptal se jí jeden z lovců hned, bez jakýchkoli zdvořilostí. V jeho očích byla jasně vidět nedůvěra. Ano, bylo pořád pár těch, kteří jí nevěřili, ale ona věděla, že to brzy přejde. Stejně jako věděla, že tahle spolupráce nemůže fungovat věčně...

Sklonila se k batohu, který před malou chvílí hodila na zem, a rychlým pohybem ho otevřela.

V následujících minutách předávala elfům jeho obsah – několik chlebů, ovoce, maso, a nakonec i obvazy, byliny a jedovaté koncentráty. Všichni si to dávali do svých vaků, které si přinesli, někteří z nich se předtím ještě na jídlo hladově zadívali. Kaitlyn neměla ponětí, jak dlouho už nejedli něco pořádného, ale možná, že to ani nikdy nebylo. Ona sama nikdy nezažila ten pocit, že by se najedla až do syta, až by se jí chtělo zvracet - vždy, když měla hlad, měla možnost se najíst. Měli jí ale i oni? Po pár minutách byl ale její batoh prázdný, a ona si ho v tomto stavu hodila zpět přes rameno.

„Děkujeme,“ zašeptal Daiwn vděčně. Onen humor z něj vyprchal, teď už zase nabyl vážnosti. Vždycky byl takový, a to ho znala teprve pár měsíců.

Kaitlyn pouze kývla, nic neřekla. Co by také měla odpovědět?

„Kallian, tohle musí brzy přestat,“ řekla však naléhavě Neladrie. „Lidé už si určitě začínají něčeho všimát. Že mizíš ty, nebo že jim mizí zásoby, a když ani jedno z toho ne, tak to, že ti zatracení elfové v lesích nějak moc dlouho přežívají.“

„Zatím to nevypadá, že by si něčeho všimli,“ pokrčila Kaitlyn lhostejně rameny, jako by brala její naléhání za zbytečné, dobře ale věděla, že nelže. Až příliš dobře. Přeci jenom, existuje tu věc zvaná *oprátka*.

„Neladrie má pravdu,“ ozval se i Daiwn, „nesmíš nám nosit zásoby takhle často, ne jednou týdně. Je to moc. Ceníme si tvé pomoci, ale mysli na to, že kvůli nám nemusíš zase umřít.“

Kaitlyn tak nějak nevěděla, co na to říct. Nakonec tedy jenom přikývla.

„Ještě jednou, děkujeme,“ řekl nakonec pouze a otočil se, stejně jako všichni ostatní, k odchodu.

„*Asratheranar*.“

„*Asratheranar*,“ rozloučila se s nimi i Kaitlyn Starým jazykem, a ještě dobrých pár minut je pozorovala, jak mizí ve stínech. Bylo to obdivuhodné, jak dokázali potichu našlapovat, že nevydali jediný zvuk, ani listí nezašustilo. A když splynuli s lesem, stali se neviditelnými.